

L'hort del senyor Puig era l'hort més bonic del poble. Era just davant de l'Església, a sobre la plaça Gran, i feia cantonada amb el carrer de l'Escola. A tocar del cobert de les eines hi tenia un pou i, a l'altra banda, una figuera que feia figues de coll de dama. Al mig del tros, un camí de llambordes molt ben posades portava fins la petita casa blanca on vivia el senyor Puig. I al darrere hi havia la resclosa, que recollia l'aigua del reg de Dalt, que venia del Ter, i regava l'hort amb la quantitat justa d'aigua: ni massa ni massa poca. El senyor Puig hi tenia molta traça: aixecava la portella de fusta estirant la corda amunt, amb força, i l'aigua s'escampava alegrement per les regues de pèsols, banyava les pastanagues, acariciava els enciams, esquitxava les albergínies i xopava la terra dura dels raves.

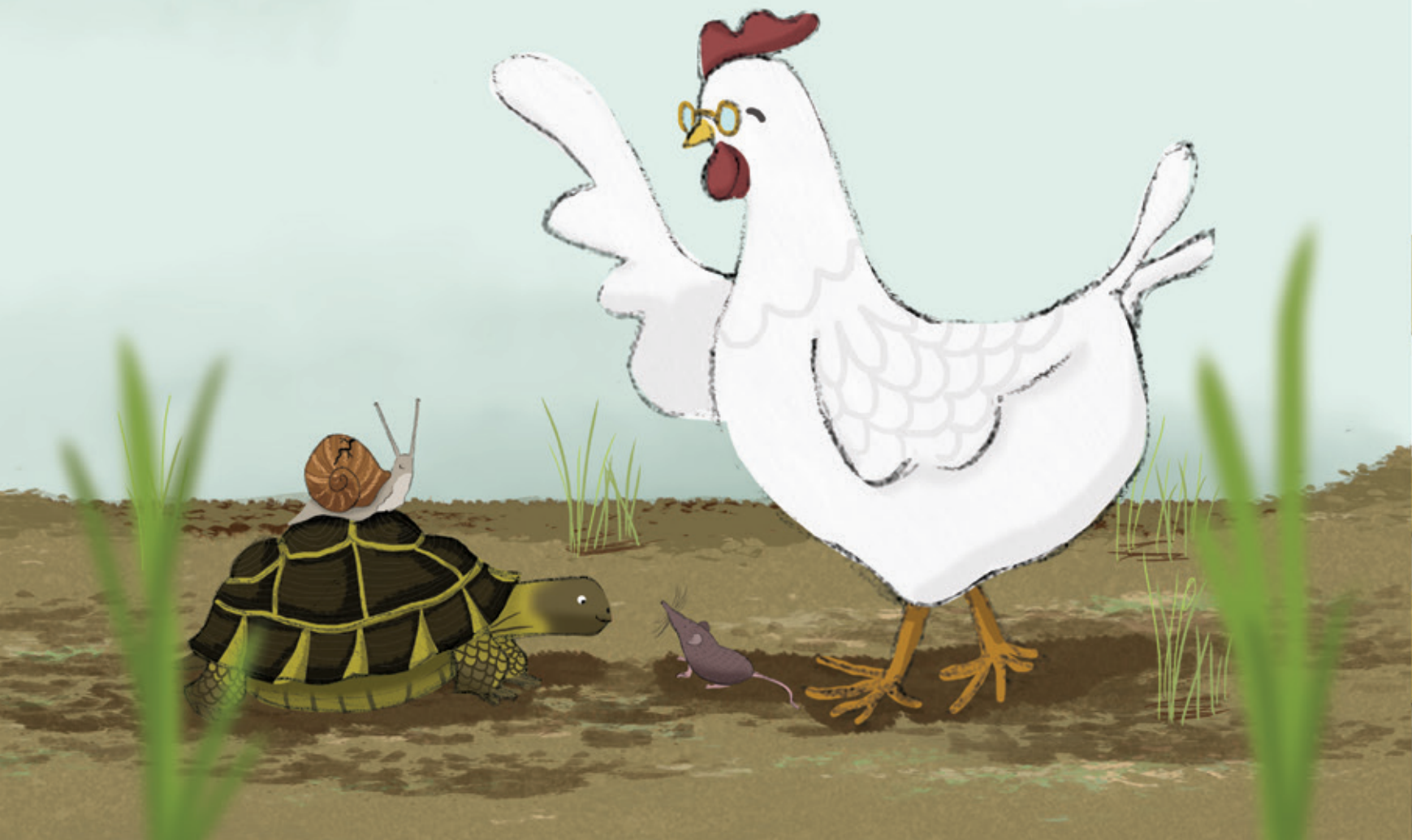

Quan totes les hortalisses havien begut prou el senyor Puig abaixava amb precisió la fusta i el doll d'aigua s'aturava. Era un hort perfecte, tenia una mica de tot, i el senyor Puig se l'estimava com s'estima un fill o una filla i s'hi passava les millors hores de la seva vida sembrant, adobant, plantant, esporgant i recollint. Feia tant de goig que els vilatans s'hi encantaven sempre, i els passavolants, en veure els solcs tan rectes, les canyes tan ben posades, i aquelles cols, tomates, espinacs i carxofes tan ufanes, exclamaven:

—Caram, quin hort!

Verdures a part, a l'hort també hi havia uns quants animalons que hi vivien tan ricament, sense molestar ningú ni molestar-se els uns als altres. Hi havia la Tuca, una tortuga de l'Albera, de quasi cent anys, que amb la primera fresca deia adéu a tothom i es colgava fins la primavera. Hi havia la Lili, una gallina blanca, molt velleta, que com que el senyor Puig no havia tingut mai prou valor per posar-la a l'olla li tornava el favor mantenint l'hort net com una patena d'insectes que podien fer malbé les plantes. Hi havia el Bover, un caragol que tenia les banyes molt llargues i la closca esquerpada d'un accident que va tenir fa temps. Hi havia la Cèlia, una petita musaranya gris, molt escotorida, que tot el dia menjava i anava atrafegada d'un costat a l'altre.

I hi havia, finalment, el gat de casa, que es deia Ros perquè era ros com un fil d'or, un gat entenimentat i noble, d'aquells que quan la gent el veia, tan preciós i tan gros i amb aquells ulls tan verds, prenent el sol ajagut al mur de pedra, es treien el barret i declaraven:
—Caram, quin gat!

